

Sygn. akt III CSK 224/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa P. S.A.

w W. jako następcy prawnego Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej  
"W." w M.

przeciwko A. Z.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 19 października 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 10 listopada 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania  
i zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 7200 zł  
(siedem tysięcy dwieście zł) tytułem zwrotu kosztów  
postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 listopada 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie o zapłatę oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 16 lutego 2015 r.

Pozwana wniosła skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność spowodowaną rażącymi naruszeniami prawa materialnego i procesowego, skutkującymi rozstrzygnięciem niezgodnym z prawem oraz z poczuciem sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis art. 381 k.p.c. umożliwia dowodzenie okoliczności faktycznych, wcześniej niemożliwych do wykazania z przyczyn obiektywnych, natomiast nie otwiera pola do wykrywania i zbierania nowych okoliczności faktycznych i środków dowodowych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2009 r., I CSK 158/09, OSNC 2010, nr 4, poz. 63). Jego celem jest koncentracja materiału dowodowego i ograniczanie długości postępowania, a jego sankcją – pomijanie wniosków złożonych zbyt późno (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2012 r., I CSK 380/11, nie publ.).

Sąd Okręgowy przekonująco i w odniesieniu do materiałów sprawy wyjaśnił pominięcie zarzutów pozwanej z powołaniem się na art. 381 k.p.c. Jak przyznała sama skarżąca, dokument w postaci umowy pożyczki był jej wręczony na rozprawie w dniu 2 lutego 2015 r., zatem miała możliwość złożenia stosownych wniosków dowodowych, czego nie uczyniła. O oczywistej – ewidentnej i niewątpliwej – zasadności skargi nie może być więc mowy.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygając na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.